

— Лъжешъ! Де се е чуло и видѣло костенурка да лови риба — забеляза Мирчо.

— Истина е, азъ самъ съмъ виждалъ.

— Ще видишъ ти съ пиянитъ си очи, — намекна Мирчо за слабостта на Ивана. — Може ли тя да лови риба? Не е тука?

— Приказвай ти! Азъ съмъ виждалъ повече костенурки, отколкото ти имашъ косми въ брадата си, — присмъ се Иванъ на Мирча, на когото растѣше една щипка косми, и затова работниците бѣха го кръстили „козята брада“.

— Ти брадата ми не закачай — тя е отъ Бога — и за костенуркитѣ басни не приказвай, защото и азъ съмъ ги виждалъ доста. Ако искашъ да знаешъ, тѣ ядатъ трева, а не риба, — съ гордостъ каза Мирчо.

— Вие само слушайте, какво ще ви кажа... Миналото лѣто [косяхме трева край рѣката. Бѣхъ седналъ на брѣга. Гледамъ — плуватъ рибки. Водата бѣше тѣй бистра, че се виждаше дъното. Взехъ да хвърлямъ хлѣбъ — рибкитѣ го лапатъ и бърже плуватъ на страна. Въ това време една костенурка иди отъ тревата, и право въ водата. А, помислихъ си, и тебе ти се поиска хлѣбецъ. Хвърлихъ и на нея хлѣбъ, а тя вмѣсто хлѣба тѣй прѣгаво хвана една рибка, че и щуката би ѝ позавидѣла. Следъ това не само азъ, но и другитѣ видѣха, какъ костенуркитѣ ловятъ рибки и ги ядатъ. Мирчо лъже, че ядатъ само трева. Тѣ плуватъ въ водата тѣй прѣгаво, както и рибитѣ — завърши Иванъ.

Азъ тутакси отидохъ на рѣката и хванахъ една рибка. Дадохъ я на костенурката, ала тя не искаше да яде. Донесохъ ѝ трева, но и тревата не ядѣше, а гледаше все да се завре нѣйде на тъмно; вечеръ,